

LBRIS

We know
books

Temptation's Kiss

Sandra Brown

Copyright © 1983 Sandra Brown

Toate drepturile rezervate

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Lira
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@lira.ro
www.lira.ro

Ne puteți vizita pe
www.lira.ro/lirabooks.ro

Sărutul ispitei
Sandra Brown

Copyright © 2022 Grup Media Lira
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Ioana Oprică
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Flori Zahiu-Popescu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BROWN, SANDRA
Sărutul ispitei / Sandra Brown; trad. din
lb. engleză: Graal Soft. – București: Lira, 2022
ISBN 978-606-33-9475-1

821.111

SANDRA BROWN

Sărutul ispitei

Traducere din limba engleză
Alexandru Macovescu

LITERA
București

capitolul 1

– Acesta-i ultimul avertisment, Barnes, spuse Megan Lambert pe un ton care-l făcu pe subalternul ei să se foiască neliniștit pe scaun. E puțin spus că s-a supărat clientul. Mi-a zis că nici măcar n-ai adus vorba de emisiunea dedicată muzicii country. Ar fi cumpărat o tonă de reclame pentru spațiul ăla de o oră și jumătate.

Tânărul era foarte agitat și evita să se uite în ochii ei pătrunzători. Își dresе glasul, emoționat:

– Pur și simplu, nu m-am gândit că...

Se auzi un zgomot neașteptat de puternic când palma lui Megan izbi blatul biroului din lemn de esență tare.

– Exact asta ziceam și eu. Nu ai *gândit* deloc. E a treia oară în tot atâtea săptămâni când mă iau de tine. De fiecare dată când procedezi într-un mod atât de neprofesionist, postul de televiziune pierde mii de dolari.

Megan se ridică de pe scaun și se duse în fața biroului, sprijinindu-și coapsele ferme de marginea lui și încrucișându-și gleznele fine.

– Ba mai mult, când o dai în bară, eu ies cea mai șifonată din toată afacerea. Trebuie să-i spun directorului de post că nu ne încadrăm în buget, iar el are să mă facă albie de porci. Ai prins ideea, Barnes?

– Păi, da.

– Și-atunci care e problema? i-o reteză ea.

Tonul ei strident nu semăna cu acela al unui părinte îngrijorat ori al unui profesor înțeleghător, ci aducea mai degrabă cu tonul unui ofițer de instrucție căruia nu-i pasă care era problema, dar o voia rezolvată.

Barnes ridică spre ea o privire plină de speranță.

– Păi, am avut ceva necazuri cu o fată. Ea...

– Scutește-mă de aceste detalii, Barnes, i-o tăie rapid Megan. Nu mă interesează iubitele tale și nici viața ta personală, atâta timp cât nu se răsfărge asupra celei profesionale.

Îl aținti cu privirea, iar el și-o feri.

– O să analizez raportul de vânzări la sfârșitul săptămânii. Sper să constat o îmbunătățire semnificativă. Îți sugerez să-l inviți la prânz pe domnul Thornton de la magazinele Countrytime Records and Music și, până una-alta, să pui la punct un pachet publicitar care ne va costa ceva bani, dar care să-i satisfacă orgoliul.

– În regulă, murmură el.

Megan ocoli din nou biroul și se așază pe scaun. Se apucă să aranjeze un teanc de hârtii și îi spuse lui Barnes:

– Acum te rog să mă scuzi, dar mai am și alte lucruri de făcut.

Pricepând aluzia, Barnes ieși din birou, ca un condamnat la moarte care tocmai fusese grațiat.

În loc să se simtă mulțumită de scena pe care o jucase atât de convingător, Megan oftă obosită și se cufundă în scaunul de piele cu spătar înalt. Ridică mâna cu manichiură perfectă și-și îndepărtă de pe frunte o șuviță rebelă de culoarea scorțișoarei. Nu-i plăcea deloc să facă pe dura în asemenea situații, dar știa că așa trebuia să procedeze.

Se ridică în picioare, se duse la fereastra largă și desfăcu o idee jaluzelele. Panorama orașului Atlanta era minunată, dar ea nu era atentă. La fel ca în cazul celorlalți agenți de vânzări din subordinea ei, îi păsa de Barnes, de cât de mulțumit era la serviciu și de buna lui dispoziție în general.

Dar îi spusese adevărul. În calitate de director local de vânzări la WONE TV, trebuia să întocmească săptămânal rapoarte de vânzări pentru directorul de post. Dacă o înțelegere cădea, televiziunea pierdea mii de dolari. Doug Atherton va pune presiune asupra ei, ceea

ce era și normal, iar ea trebuia să-i ia tare pe angajații din subordinea ei. Era un cerc vicios, în care fiecare dădea vina pe altcineva.

Îi plăcea de Barnes. Puștiul era distrus că îl părăsise o tipă de la știri pentru cameramanul din echipa de filmare. În loc să-i complice și mai mult viața, Megan își dorea să-l consoleze și să-l convingă să i se confeseze.

Dar nu putea să-și permită așa ceva, mai ales pentru că era o femeie care ocupa postul unui bărbat, și toată lumea se cam aștepta ca ea să judece cu inima, nu cu capul. Când venea vorba de afaceri, lăsa sentimentele deoparte și dădea dovadă de profesionalism. Nu permitea ca deciziile ei de afaceri să fie influențate de aluzii ofensatoare.

Răsucindu-se pe tocurile înalte ale sandalelor din piele de șarpe, se uită prin biroul decorat cu foarte mult bun-gust. Nu-l obținuse dând dovadă de amabilitate și generozitate. Era foarte greu să concediezi un agent care nu se dovedea la înălțime, dar mai făcuse asta și înainte și avea să o mai facă, dacă era nevoie. Postul nu mai avusese niciodată asemenea vânzări-record ca acelea înregistrate de când preluase ea postul de director local de vânzări, în urmă cu doi ani.

Spera ca Barnes să-și revină. Nu numai că voia să mențină aceeași cotă ridicată a vânzărilor, dar îi era foarte greu să dea înapoi, odată ce lua o decizie. Îi spusese lui Barnes că-l concediază, dacă performanța lui nu se îmbunătățește, și intenționa să se țină de cuvânt. Mulți ar spune că e încăpățânată. Ea ar fi adăugat că e îngrozitor de încăpățânată.

Beculețul telefonului de interior se aprinse și se auzi un semnal sonor încet. Ea se întoarse la birou.

– Da, Arlene? spuse după ce apăsă butonul care-i permitea să comunice cu secretara ei.

– Domnul Bennett vrea să vă vadă. Sunteți disponibilă?

Trupul i se încordă imediat, și rămase neclintită. Parcă îi stătuse inima în loc, apoi începuse să bată de două ori mai repede, iar sângele i se urcase în cap. Uită să respire câteva secunde, apoi trase o gură de aer până când simți că o ia cu ameteală. Stătu nemișcată lângă birou pentru o clipă ce părea să nu se mai termine. Apoi se cufundă în scaun.

– Domnul Bennett?

Din cauza nodului care i se pusese în gât, îi pronunță numele cu o voce răgușită.

– Domnul Joshua Bennett de la Agenția Bennett.

Simți o notă de mirare în vocea modulată a lui Arlene. Datorită Agenției Bennett postul lor de televiziune avea atâția clienți care plăteau spațiu publicitar. Era cea mai mare și mai prestigioasă agenție din Atlanta, cu clienți în toată zona de sud-est a Americii. Megan știa exact care era suma de bani pe care o vărsa agenția în conturile WONE, dar, de când lucra aici, nu avusese niciodată de-a face cu Joshua Bennett în persoană. El știa care îi erau motivele și, după ce tot încercase să o vadă, nu mai insistase deloc. Agenții lui lucraseră mereu cu cineva din subordinea ei.

De ce voia să o vadă acum?

Reflexul ei a fost să găsească o scuză, dar nu făcu asta. Ar fi fost un gest de lașitate și nu voia ca Joshua Bennett s-o creadă lipsită de curaj.

– Domnișoară Lambert? întrebă încetișor Arlene.

Aceste cuvinte ar fi trebuit să-i semnaleze lui Megan că neliniștea ei era mult prea evidentă. Când i se mai adresase Arlene altfel decât pe numele mic?

– Da, e-n regulă. Pot să mă văd cu domnul Bennett câteva minute.

Închise telefonul și încercă să-și adune gândurile, dar îi roiau toate în minte ca niște licurici, răspândindu-se într-o mie de direcții. Se gândi să se ridice, apoi se răzgândi și se așeză din nou, căci i se înmuiaseră picioarele. Nu mai

avea timp să se pregătească pentru confruntarea cu cel pe care voia să se răzbune, înainte ca acesta să intre agale pe ușă, cu siguranța arogantă pe care și-o amintea atât de bine.

Domnul Bennett închise ușa în urma lui. Megan căzu imediat victimă ochilor lui de culoarea topazului cu zeci de nuanțe. El o privi preț de o clipă interminabilă înainte să-i zică domol:

– Bună, Megan.

– Bună ziua, domnule Bennett.

Îl loc să fie descurajat de primirea ei glacială, el păru amuzat. Apoi Megan își aminti că pe el îl amuza aproape orice. Ca întotdeauna, condescendența lui arogantă o enervă, iar mânia pe care o simțea de fiecare dată începu s-o cuprindă din nou. Se bucura că era așa. Măcar nu mai era în starea aceea catatonică în ghearele căreia căzuse în clipa când îi auzise numele.

Îl studie cu toată obiectivitatea de care era în stare. Din punct de vedere fizic, nu se schimbase de când îl văzuse ultima oară – la înmormântarea soțului ei.

Totuși, cele câteva fire argintii apărute în părul lui negru îl făceau mai atrăgător ca oricând. Avea un farmec sălbatic, nu tocmai înspăimântător, dar totuși periculos. O făcea deopotrivă curioasă și prudentă, de parcă și-ar fi pus în joc virtutea rămânând singură cu el. Ce bine știa Megan cum își folosea el farmecul! Tot ce putea face era să nu se strâmbe de scârbă.

Trupul lui înalt era încă în formă, musculos și puternic. Se părea că încă merge la sală în fiecare zi, în timp ce ritmul pe care îl impunea angajaților lui nu le permitea și acestora să aibă grijă de ei cum se cuvine. Megan detesta fiecare mușchi bine lucrat care se zărea pe sub costumul gri petrol la comandă de culoare și sub cămașa albastru pal.

Rămase în prag, cu același calm și încredere în sine cu care făcea față oricărei situații. Megan n-avea altă soluție decât să se poarte la fel de civilizată ca și el.

—Nu vrei să iei loc, domnule Bennett?

—Mulțumesc, zise el cu o politețe studiată, care o făcu să-i fiarbă sângele în vene.

Măcar o dată ar fi dorit ca el să-și dea arama pe față și să râdă disprețuitor de întreaga lume, în loc să se joace de-a șoarecele și pisica mereu cu umilii ei locuitori. Știa că asta simțea el cu adevărat. Universul și toți cei care îl populau erau jucăriile lui, cu care se distra după pofta inimii, ca un zeu păgân.

Ochii lui de chihlimbar o cercetau cu insolentă după ce se așeză în fața ei. Îi studia alene părul arămiu care îi încadra chipul. Privirile li se întâlneau pentru o clipă, înainte ca ochii lui să coboare spre gura ei, unde rămase stânjenitor de mult timp. Îi fu aproape recunoscătoare când își mută privirea mai jos, până când o simți ațintită pe sâni de sub bluza de mătase galbenă, cu pliseuri verticale elegante și cu nasturi mici din perle. Spre groaza ei, își simți sfârcurile întărindu-se, de parcă ar fi ascultat de un ordin rostit cu blândețe. De ce nu-și lăsase pe ea haina de la taylorul gri-deschis?

—Arăți bine, Megan.

—Mulțumesc.

—Dar tu ai arătat bine întotdeauna, rosti el repede, de parcă n-ar fi auzit-o.

Ea se hotărî să răsfaiască de îndată dosarele pe care i le adusese Arlene mai devreme.

—Am un program încărcat astăzi, domnule Bennett. Ce...

—Amuzant, o întrerupse el, ridicându-și o sprânceană într-un fel care le zăpăcea pe femei. O cicatrice îi brăzda sprânceana deasă și frumos arcuită, dându-i un aer și mai îndrăzneț și viril. Secretara mi-a spus că n-ai nimic

programat azi. De aceea mi-a acordat această întrevvedere fără programare.

Pe Megan o durea maxilarul de la forța cu care strângea din dinți. Stăpânindu-și impulsul de a urla la el că programul ei nu era câtuși de puțin treaba lui, îl întrebă printre dinți:

—E vreo problemă cu felul în care ne ocupăm de contractul vreunui client al tău?

—Nu, deloc, zise el pe un ton calm, dechizându-și nasturii de la haină și așezându-și glezna unui picior peste genunchiul celuilalt.

Poziția lui relaxată o jigni și mai mult. Dacă ei îi bubuia inima în piept și îi transpiraseră mâinile, putea și el măcar să pară un pic neliniștit. O obseda gândul că el nu știa cât o tulbura. Dar probabil că știa. Cunoștea efectul devastator pe care îl avea asupra femeilor și se folosea de el fără nici o milă. Își amintea fără îndoială de noaptea în care îi cedase...

—Știi de Seascape?

Întrebarea lui o trezi brutal la realitate.

—Seascape? Da, noul hotel de pe Hilton Head.

Voia să-l laude pentru remarcabila campanie publicitară pe care agenția lui o făcuse pentru noul complex hotelier de lux de pe insula turistică din largul coastei Carolinei de Sud. Peste tot, pe panouri urbane și în reviste, apăreau acum reclamele extravagante concepute pentru complexul ce urma să se deschidă în curând. Totuși, se abținu să-i facă vreun compliment. Niciodată nu îl crezuse pe Josh Bennett în stare de altceva decât să distrugă.

—Agenția ta a cumpărat în acest scop un pachet publicitar complex de televiziune, adăugă ea.

—Despre asta vreau să vorbim.

Parcă îi dăduse cineva un pumn în stomac. Spațiul vândut pentru Seascape era enorm. Avea de gând să renunțe la o parte? La tot? I-ar fi stat în fire să facă o ticăloșie

de genul ăsta. Fusese acuzat că e în toate felurile, numai previzibil nu.

Megan avea încredere în capacitatea ei. Primise postul de director local de vânzări în urmă cu doi ani, pentru că înregistrase vânzări-record. Lucra, în funcția asta, sub o presiune de nedescris, atât din cauza clienților arțăgoși, cât și a conducerii imposibil de mulțumit. Dacă se încadra într-un plan sau chiar îl depășea, i se dădea unul și mai mare. Până acum, făcuse față cu succes tuturor provocărilor.

Ținea sub control majoritatea problemelor. Dar existau unele aspecte cu care nu putea jongla. Economia, de pildă. Sau deciziile pe care le luau alții. Dacă jucătorii din NFL¹ intrau în grevă și nu mai erau meciuri, ea pierdea mii de dolari de la clienții care plăteau spațiul publicitar din timpul partidelor de fotbal. Nu deținea controlul nici asupra jocurilor murdare care se făceau uneori.

Dacă Joshua Bennett le zbura un contract de sub nas, ea nu prea putea face nimic în această privință. Decât dacă el nu-i cerea altceva în schimb. Se înfiora numai gândindu-se la asta.

Cu tot calmul și detașarea de care era în stare, îi spuse:

– Ei bine?

El rânji sardonice – acel rânjet pieziș, satanic, care probabil știa că le excită pe femeile mai puțin rafinate decât Megan.

– Domnișoara Hampson se ocupă de contractul cu WONE.

– E foarte bună, îi luă Megan imediat apărarea angajatei sale.

– Da, așa e. Este o tânără fermecătoare.

Megan se gândi la formele pline și la personalitatea debordantă ale lui Jo Hampson, închipuindu-și foarte

bine cât de „fermecătoare“ trebuia să i se pară lui Joshua Bennett.

– Dar e prea tânără și nu inspiră încrederea de care are nevoie Terry Bishop în acest moment.

– Te referi la dezvoltatorul complexului Seascape. Megan își aminti că Jo Hampson îi pomenise o dată numele arhitectului și constructorului acelui hotel.

– Da. E un geniu la planșetă, cu ideile și viziunea sa, dar ca om de afaceri are nevoie mereu de îndrumare. A creat un adevărat paradis pe Hilton Head și i s-au acordat fonduri nelimitate ca să-l promoveze. Banii nu sunt o problemă, dar a trebuit să-i arăt pas cu pas cum să lanseze pe piață conceptul de complex hotelier perfect.

– Dacă te ocupi personal de contractul lui, domnule Bennett, sunt sigură că nu se pot ivi probleme serioase.

Joshua Bennett strășne iritat din buze înainte să-i arunce un alt zâmbet forțat.

– Mulțumesc, dar domnul Bishop mai are nevoie și de părerea altcuiva. Să se consulte, dacă vrei. Se aplecă în față, preocupat acum doar de afaceri. Vreau să te ocupi personal de contractul pentru Seascape.

Privirile li se întâlniră deasupra computerului de pe biroul ei, și, pe moment, nu mai era vorba despre Seascape. În schimb, lui Megan îi veni în minte noaptea în care o țintuise de peretele din lemn al unui foișor din grădină și îi zisese: „Vreau să mă săruți și apoi să-mi spui că-l iubești pe James Lambert“.

– Nu pot, zise ea acum, cu aceeași nesiguranță cu care îi răspunsese și atunci. Își umezi buzele și își întoarse fața din calea privirii lui seducătoare. Nu pot. Acest contract îi aduce un comision serios domnișoarei Hampson. Se descurcă bine. Nu pot să-i iau contractul fără un motiv întemeiat.

El se rezemă de spătarul scaunului.

– Nici nu-ți cer asta. Vreau doar să o supraveghezi mai îndeaproape. Vreau ca Jo să îți ceară sfatul înainte

¹ National Football League – Liga Națională de Fotbal (n.tr.)